

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

Protokolant Karolina Majewska

w sprawie radcy prawnego W. K., obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 75 z późn. zm.) w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej,
na rozprawie w dniu 12 czerwca 2024 r.,
kasacji wniesionej przez pełnomocnika pokrzywdzonego J. K. – adw. R. G. od prawomocnego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt [...], w zakresie pkt II i III zmieniającego, w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [...] z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt [...]

orzeka:

1. uchyla zaskarżone orzeczenie oraz zmienione nim orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [...] z dnia 22 listopada 2021 r., i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art.

**74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych
postępowanie w sprawie umarza;**

2. kosztami postępowania obciąża:

**- w zakresie postępowania przed Wyższym Sądem
Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
oraz Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Izby Radców Prawnych
[...] – właściwe organy samorządu radcowskiego,**

-w zakresie postępowania kasacyjnego – Skarb Państwa.

[M. T.]

Tomasz Demendecki Marek Siwek Maria Szczepaniec

UZASADNIENIE

Radca prawny W. K. został obwiniony o to, że w okresie od 4 czerwca 1996 r. do 12 sierpnia 1996 r. K. dopuścił się przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z B. G. oraz z inną nie ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić J. K. i K. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wartości 200 000 zł poprzez wezwanie do zapłaty tej kwoty tytułem należności z weksla *in blanco*, a następnie po jego wypełnieniu – poprzez wniesienie sprawy o zapłatę z tego weksla do Sądu Rejonowego w K. przy wprowadzeniu pokrzywdzonych w błąd co do abstrakcyjnego charakteru weksla, wiedząc, że J. K. K. C. nie mają zobowiązań wobec spółki A., jak i kolejnych indosatariuszy wskazanych w wekslu *in blanco*, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonych, a dopuszczając się tego przestępstwa, za które został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 października 2016 r. (sygn. akt III K 130/14) na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat oraz karę grzywny – naruszył godność zawodu i obowiązek działania przez radcę prawnego zgodnie z prawem, tj. o

popęłnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 75 z późn. zm.) [dalej jako: „ustawa o radcach prawnych”] w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego [dalej jako: „KERP”].

Orzeczeniem z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt [...] ([...]), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [...], w punkcie I uznał obwinionego radcę prawnego W. K. za winnego zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 KERP i za to przewinienie, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy o radcach prawnych, wymierzył mu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 1 roku, a na podstawie art. 65 ust. 2b ustawy o radcach prawnych orzekł wobec obwinionego zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat (pkt II i III orzeczenia), zaś w punkcie IV orzeczenia, na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 3000 zł.

Odwołanie od powyższego orzeczenia Sądu dyscyplinarnego I instancji wniósł obwiniony radca prawny W. K. zaskarżając je w całości na korzyść obwinionego, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. błędne zastosowanie w sprawie art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy o radcach prawnych i orzeczenie na jego podstawie wobec obwinionego w punkcie II orzeczenia, zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 1 roku jako kary rażąco niewspółmiernej w stosunku do czynu (przewinienia dyscyplinarnego) przypisanemu obwinionemu;
2. błędne zastosowanie w sprawie art. 65 ust. 2b ustawy o radcach prawnych i orzeczenie na jego podstawie wobec obwinionego w punkcie III orzeczenia, zakazu wykonywania patronatu na czas 5 lat jako kary rażąco niewspółmiernej w stosunku do czynu (przewinienia dyscyplinarnego) przypisanemu obwinionemu;
3. błędne (zawyżone) obciążenie obwinionego, na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 3000 zł.

Stawiając powyższe zarzuty, obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie wobec obwinionego na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych kary nagany, orzeczenie wobec obwinionego na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych zakazu wykonywania patronatu na czas 3 lat oraz obciążenie obwinionego na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1000 zł.

Odwołanie od powyższego orzeczenia Sądu dyscyplinarnego I instancji wniósł również pełnomocnik pokrzywdzonego J. K. – adw. R. G. zaskarżając je w części co do kary, tj. w zakresie pkt II, III i IV, na niekorzyść obwinionego, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. oraz art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 65 ust. 1 pkt 2, 3 i ust. 2b ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 KERP, orzeczenie wobec obwinionego rażąco niewspółmiernie łagodnej kary dyscyplinarnej, tj. kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 1 roku oraz zakazu wykonywania patronatu na czas 5 lat, które to kary nie uwzględniają stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy i relacji do celów, jakie kara ta powinna spełniać w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, gdyż kary te nie odpowiadają w najmniejszym stopniu społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu deliktu dyscyplinarnego (stanowiącego jednocześnie przestępstwo), w tym zwłaszcza dotkliwych następstw działania obwinionego oraz nie przekraczają stopnia winy obwinionego, biorąc pod uwagę motywację, sposób działania obwinionego, skrupulatnie zaplanowaną metodykę działania oraz wpływ nieetycznego zachowania obwinionego na negatywne postrzeganie osób wykonujących zawody zaufania publicznego i wizerunku radcy prawnego, co prowadzi do podważenia zaufania i wizerunku radcy prawnego oraz godzi w dobre imię samorządu radców prawnych. Stawiając powyższy zarzut, pełnomocnik pokrzywdzonego wniósł o zmianę orzeczenia Sądu I instancji poprzez orzeczenie na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5 ustawy o radcach prawnych kary dyscyplinarnej pozbawienia obwinionego prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, a także o zasądzenie od obwinionego na rzecz pokrzywdzonego kosztów postępowania odwoławczego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczeniem z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt [...] zmienił pkt II zaskarżonego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji w ten sposób, że za przewinienie dyscyplinarne określone w pkt I zaskarżonego orzeczenia wymierzył obwinionemu karę nagany, zmienił pkt III zaskarżonego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji w ten sposób, że na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych orzekł wobec obwinionego zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat, w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy, a także zasądził od obwinionego na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 3000 zł.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł pełnomocnik pokrzywdzonego J. K. – adw. R. G., który zaskarżył je co do orzeczonej kary dyscyplinarnej na niekorzyść obwinionego, podnosząc rażącą niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej w stosunku do zarzuconego obwinionemu występkowi dyscyplinarnemu stanowiącego równocześnie prawomocnie orzeczone przestępstwo usiłowania oszustwa poprzez orzeczenie wobec obwinionego rażąco niewspółmiernie łagodnej kary dyscyplinarnej, tj. kary nagany oraz zakazu wykonywania patronatu na czas 5 lat, które to kary nie uwzględniają stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy i relacji do celów, jakie kara ta powinna spełniać w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, gdyż kary te nie odpowiadają w najmniejszym stopniu społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu deliktu dyscyplinarnego (stanowiącego jednocześnie hańbiące przestępstwo usiłowania oszustwa), w tym zwłaszcza dotkliwych następstw działania obwinionego oraz nie odpowiada stopniowi winy obwinionego, biorąc pod uwagę motywację, sposób działania obwinionego, skrupulatnie zaplanowaną metodykę działania oraz wpływ nieetycznego zachowania obwinionego na negatywne postrzeganie osób wykonujących zawody zaufania publicznego, co prowadzi do podważenia zaufania i wizerunku radcy prawnego oraz godzi w dobre imię samorządu radców prawnych. Stawiając powyższy zarzut, pełnomocnik pokrzywdzonego wniósł o zmianę orzeczenia Sądu II instancji poprzez uchylenie orzeczenia w części orzeczonej tam kary nagany oraz zakazu wykonywania

patronatu i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania w uchyłonej części oraz zasądzenie od obwinionego na rzecz pokrzywdzonego kosztów postępowania odwoławczego.

Pismem z dnia 16 stycznia 2024 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) obwiniony radca prawny W. K., działając na podstawie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, wniósł o umorzenie postępowania w sprawie na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 101 § 1 pkt 2a k.k. i art. 102 k.k. w zw. z art. 15zzr¹ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. 2023, poz. 1327 ze zm.) wobec przedawnienia karalności z uwagi na upływ czasu przedawnienia w rozumieniu przepisów kodeksu karnego oraz z uwagi na uchylenie i utratę mocy z dniem 1 października 2023 r. przesłanki spoczywania zawieszenia przedawnienia z uwagi na skutek uznania tej przesłanki przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. akt P 12/22, za niezgodny z art. 2 Konstytucji RP i jego uchylenia z dniem 21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika pokrzywdzonego J. K. – adw. R. G. wywarła tylko ten skutek, że należało uchylić zarówno orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt [...] i orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [...] z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt [...] ([...]) oraz umorzyć postępowanie dyscyplinarne wobec obwinionego radcy prawnego W. K. z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności czynu.

Orzekanie poza granicami kasacji na podstawie art. 439 § 1 k.p.k. dotyczy tzw. bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia (bezwzględnych przyczyn odwoławczych), których zaistnienie powoduje konieczność uchylenia orzeczenia niezależnie od wpływu uchybienia na jego treść. W postępowaniu kasacyjnym takie rozwiązanie jest wyrazem założenia, że każde z uchybień zaliczonych do bezwzględnych przyczyn odwoławczych w tak istotnym stopniu obraża podstawowe

zasady prawidłowego procedowania i orzekania w sprawach karnych, że – bez dodatkowego badania związku między uchybieniem a treścią rozstrzygnięcia i poza granicami kasacji – przyjąć należy, iż rozstrzygnięcie nie może być uznane za rezultat rzetelnego procesu. Sąd kasacyjny zobowiązany jest z urzędu badać zaistnienie przyczyn wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. i w razie ich stwierdzenia musi uchylić zaskarżone orzeczenie. Natomiast rodzaj orzeczenia następczego, tj. umorzenie postępowania albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zależy od rodzaju stwierdzonego uchybienia (D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II. Art. 425–673, wyd. VII, Warszawa 2024*, art. 536).

W myśl art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia karalności przestępstwa. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie wyraża bowiem pogląd, zgodnie z którym określony w art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych zwrot: „zawiera znamiona przestępstwa”, należy interpretować jako zawierający warunek prawomocnego stwierdzenia przestępności czynu, obejmujący obok wypełnienia określonych w ustawie karnej znamion czynu zabronionego, także bezprawność, winę oraz większy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2006 r., I KZP 8/26).

W przedmiotowej sprawie, delikt dyscyplinarny popełniony przez obwinionego radcę prawnego W. K. zawiera znamiona przestępstwa i został popełniony w okresie od 4 czerwca 1996 r. do 12 sierpnia 1996 r. Obwiniony został skazany prawomocny wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt [...] na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat oraz karę grzywny. Wyrok Sądu Okręgowego w K. został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt [...], natomiast kasacja od powyższego wyroku została przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt IV KK 12/18 oddalona. Pismem z dnia 27 listopada 2018 r., [...] Prokuratura Krajowa powiadomiła Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [...], że wniosek obwinionego o wniesienie skargi nadzwyczajnej pozostawiono bez biegu wobec braku podstaw do

jej wniesienia. Orzeczeniem z dnia 22 listopada 2021 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [...] uznał obwinionego za winnego zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego i orzekł w stosunku do radcy prawnego zawieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 1 roku oraz zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat oraz zasądził od obwinionego kwotę 3000 zł zryczałtowanych kosztów postępowania. Orzeczeniem z dnia 8 czerwca 2022 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zmienił pkt II zaskarżonego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji w ten sposób, że za przewinienie dyscyplinarne określone w pkt I zaskarżonego orzeczenia wymierzył obwinionemu karę nagany, zmienił pkt III zaskarżonego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji w ten sposób, że na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych orzekł wobec obwinionego zakaz wykonywania patronatu na czas 5 lat, w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy, a także zasądził od obwinionego na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 3000 zł.

Przedawnienie dyscyplinarne deliktu wyczerpującego znamiona przestępstwa oblicza się według reguł zamieszczonych w art. 101 k.k. i art. 102 k.k. Skoro zatem czyn zabroniony z art. 286 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, a więc karą przekraczającą 5 lat (art. 101 § 1 pkt 2a k.k.), to – uwzględniając, że postępowanie karne wszczęto przed upływem 15-letniego podstawowego terminu przedawnienia karalności z art. 101 § 1 pkt 2a, co spowodowało przedłużenie przedawnienia karalności o 10 lat – do przedawnienia dyscyplinarnego w odniesieniu do przypisanego obwinionemu czynu doszło po dniu 12 sierpnia 2021 r. Do przedłużenia okresu przedawnienia karalności wystarczy wszczęcie postępowania in rem, które zostało wszczęte w przedmiotowej sprawie w 2007 r.

Należy wskazać, że zarówno Sąd dyscyplinarny I i II instancji, uznały, iż nie doszło przedawnienia karalności czynu obwinionego, a to z uwagi na wejście w życie w dniu 31 marca 2020 r. ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych

innych ustaw. Zgodnie z art. 15zzr ust. 6 w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia. Okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego miał miejsce od dnia 14 marca 2020 r. do dnia 19 marca 2020 r., a stan epidemii obowiązywał od dnia 20 marca 2020 r. do dnia 30 czerwca 2023 r. Przepis art. 15zzr ust. 6 wyżej wskazanej ustawy został uchylony z dniem 16 maja 2020 r., na podstawie ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonnych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-Co-V-2. W dniu 22 czerwca 2021 r. weszła w życie ustawa z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, na podstawie której w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych wprowadzono przepis art. 15zzr¹, zgodnie z którym w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 6 miesięcy po ich odwołaniu nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa i przestępstwa skarbowe, zawierającą w art. 7 przepis przejściowy zgodnie z którym do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz kar orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba, że termin przedawnienia już upłynął.

Należy również zauważyć, że przepis art. 15zzr¹ ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2023 r., poz. 1327 ze zm.) został przez Trybunał Konstytucyjny, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. akt P 12/22, uznany za niezgodny z art. 2 Konstytucji RP. Niniejszy wyrok usuwa z systemu prawnego skutek, jaki wywierał art. 15zzr¹ ust.1 ustawy marcowej. Oznacza to, że norma prawna zawarta w tym przepisie - jako niezgodna z Konstytucją - nie oddziaływała, co w sprawach zakończonych, w których zastosowano badany przepis,

otwiera zainteresowanym podmiotom drogę do wznowienia postępowania na zasadzie art. 190 ust. 4 Konstytucji, a w sprawach będących w toku (w tym przed sądem pytającym) - powoduje jego pominięcie przy orzekaniu i stosowanie przepisów ogólnych w zakresie biegu przedawnienia (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. akt P 12/22).

Wystąpienie w niniejszej sprawie negatywnej przesłanki procesowej prowadzi do stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., determinującej konieczność uchylenia obu orzeczeń Sądów dyscyplinarnych i umorzenia postępowania w sprawie.

Odnosząc się natomiast do zarzutu rażącej niewspółmierności kary należy stwierdzić, że jest on bezprzedmiotowy, skoro postępowanie umorzono.

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono jak w wyroku, na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych kosztami postępowania kasacyjnego obciążając Skarb Państwa, a na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych kosztami postępowania przed Sądami pierwszej i drugiej instancji, obciążając odpowiednio Okręgową Izbę Radców Prawnych oraz Krajową Izbę Radców Prawnych.

[M. T.]

[ms]